

Arrest

nr. 205 723 van 21 juni 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. VANGOIDSENHOVEN
Interleuvenlaan 62
3001 HEVERLEE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Georgische nationaliteit te zijn, op 12 december 2017 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 november 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 april 2018 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 19 april 2018.

Gelet op de beschikking van 23 mei 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 juni 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat E. VANGOIDSENHOVEN.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partijen de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekers dienen beroep in tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag in hoofde van een onderdaan van een veilig land van herkomst.

2. Vooreerst dient opgemerkt te worden dat de bestreden beslissingen werden genomen op basis van (oud) artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet.

Bij koninklijk besluit tot uitvoering van (oud) artikel 57/6/1, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst van 3 augustus 2016, werd Georgië aangewezen als veilig land van herkomst.

3. (Oud) Artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet belet verzoekers niet om aan te tonen dat er, wat hen betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in vluchtelingenrechtelijke zin, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat zij een reëel risico lopen op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van diezelfde wet. Het is in casu duidelijk dat verzoekers afkomstig zijn van een veilig land in de zin van (oud) artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet, met name Georgië, en dat er bijgevolg een vermoeden geldt dat er in hoofde van de asielzoekers geen vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aanwezig is. Het is aan verzoekers om met duidelijke en substantiële redenen aan te tonen dat ondanks hun afkomst van een veilig land, hun land van herkomst in specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar. De bewijslast in casu rust derhalve op verzoekers.

4.1. Uit de bestreden beslissingen blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op een uitgebreide gemotiveerde wijze tot de conclusie komt dat uit de verklaringen van verzoekers niet blijkt dat er, wat hen betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in vluchtelingenrechtelijke zin zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat zij een reëel risico lopen op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van diezelfde wet.

In de bestreden beslissing in hoofde van verzoeker, mijnheer G.S., genomen, stelt de commissaris-generaal vast dat na een vergelijking van verzoekers opeenvolgende verklaringen met die van zijn vrouw de geloofwaardigheid van zijn asielaanvraag manifest wordt ondermijnd. Verder vertoont verzoeker, zo wordt opgemerkt, een gebrek aan medewerking aan de bevoegde asielinstanties en maakt hij blote beweringen die op geen enkele wijze met concrete, objectieve informatie worden ondersteund. Ten slotte kan er, aldus de commissaris-generaal, niet aan voorbijgegaan worden dat verzoeker op legale wijze met gebruik van zijn eigen internationaal paspoort per vliegtuig zijn land van herkomst heeft verlaten. De door verzoeker neergelegde documenten zijn, zo wordt geoordeeld, niet van aard om voormelde conclusies te wijzigen.

In de bestreden beslissing ten aanzien van verzoekster genomen, B.M. genaamd, wordt vastgesteld dat uit haar verklaringen blijkt dat zij haar asielaanvraag integraal baseert op de motieven die door haar man G.S., thans verzoeker, worden aangehaald, in het kader van wiens asielaanvraag een beslissing tot weigering van inoverwegingname van zijn asielaanvraag werd genomen (omwille van het bedrieglijke karakter van zijn asielmotieven), waarnaar wordt verwezen en welke grotendeels wordt geciteerd, zodat, zo luidt de beslissing, ook voor wat verzoekster betreft niet kan besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Verzoeksters asielaanvraag wordt derhalve in overeenstemming met (oud) artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet evenmin in overweging genomen.

De Raad stelt vast dat verzoekers in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging ondernemen om de motieven van de bestreden beslissingen te verklaren of te weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan verzoekers toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar zij echter in gebreke blijven. Ze beperken zich immers tot het beknopt uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het herhalen van en volharden in eerder afgelegde verklaringen, het poneren van een gegronde vrees voor vervolging, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze tegenspreken en vergoelijken van enkele van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee zij echter diens bevindingen geenszins weerleggen, noch ontkrachten.

4.2. In zoverre verzoekers, verwijzende naar enkele bij het verzoekschrift gevoegde krantenartikels getiteld "Francken zet Georgië op lijst van veilige landen" en "Kritiek van mensenrechtenorganisaties op lijst veilige landen", kritiek uiten op het feit dat Georgië in de lijst van veilige landen van herkomst werd

opgenomen en lijken voor te houden dat Georgië niet als een veilig land kan worden bestempeld, wijst de Raad er op dat het niet tot zijn bevoegdheid behoort om zich uit te spreken over de inhoud, juistheid en rechtsgeldigheid van de lijst van veilige landen van herkomst, die werd vastgelegd bij het koninklijk besluit van 3 augustus 2016 tot uitvoering van het (oude) artikel 57/6/1, vierde lid van de Vreemdelingenwet, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst (cf. RvS 4 juli 2017, nr. 12.496 (c)). Uit de bewoordingen van (oud) artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet blijkt voorts dat een land van herkomst pas als veilig wordt beschouwd na een grondig onderzoek waarin met verscheidene en strikt omliggende criteria rekening wordt gehouden. Bovendien betreft het een weerlegbaar vermoeden. Het loutere feit dat een asielzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zal dus in geen geval automatisch tot gevolg hebben dat diens asielaanvraag niet in overweging wordt genomen. Slechts indien, na individueel onderzoek, blijkt dat de asielzoeker geen of onvoldoende elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij in zijn land van herkomst daadwerkelijk vervolgd wordt of een reëel risico op ernstige schade loopt, zal zijn asielaanvraag niet in overweging worden genomen, hetgeen in het geval van verzoekers in de bestreden beslissingen wordt vastgesteld.

4.3. Verzoekers' huidig betoog in hun verzoekschrift, waarmee ze hun eerdere verklaringen hierover aan de commissaris-generaal herhalen, dat ze "doelbewust gebruik" maakten "van de politieke koorts en de gigantische drukte die er de dagen voor de verkiezingen op 8/10 heerste bij de overheidsdiensten om hun documenten op te vragen" en zij "de huwelijksakte niet toevallig op 5/10/16 en het rijbewijs en internationaal rijbewijs op 6/10/16" regelden, neemt niet weg dat hun houding, met name het feit dat zij zich tot de Georgische autoriteiten wendden om documenten te bekomen, moeilijk in overeenstemming te brengen valt met hun verklaarde problemen met en vrees voor diezelfde autoriteiten. Daargelaten verzoekers' uitleg dat de autoriteiten toen meer bezig waren met de komende verkiezingen, terwijl daarentegen even goed en zelfs eerder kan worden aangenomen dat in tijden van verkiezingen er net een verhoogde aandacht is en er verscherpte controles plaatsvinden, was het feit dat verzoekers zich tot de Georgische autoriteiten richtten om documenten aan te vragen (die zij bovendien dan nog eens verkregen, hetgeen een negatieve indicatie vormt met betrekking tot hun beweringen dat zij door de autoriteiten werden gevisieerd), een erg risicovolle onderneming, gelet op verzoekers beweringen reeds sinds 2014 te worden bedreigd door enkele zeer hooggeplaatste politieke figuren, met name 2 machtige politici van Georgian Dream met connecties bij en invloed binnen de hoogste regionen van het land, Davit Turkia en Levan Maisuradze. Dat verzoekers, die blijkens hun verklaringen kort voor hun vlucht zelfs enige tijd bij verzoeksters grootmoeder ondergedoken leefden, de periode voor hun vertrek uit hun land van herkomst de openbaarheid en zelfs contact met de autoriteiten opzochten, door op 5 oktober 2016 in Tbilisi voor de burgerlijke stand in het huwelijk te treden en de dag nadien hun rijbewijs en internationaal rijbewijs te verkrijgen, betreft, net als de vaststelling dat zij legaal met hun eigen paspoort Georgië op 8 oktober 2016 verlieten, de dag van de verkiezingen in Georgië, een dag waarop ongetwijfeld een verhoogde waakzaamheid en strengere controles aan de dag werd gelegd, een houding/handelswijze die bezwaarlijk te rijmen valt met hun verklaarde vrees voor vervolging. Deze vaststelling ondermijnt dan ook de geloofwaardigheid van verzoekers' relaas.

Bovendien biedt verzoekers' argument dat in de verkiezingsperiode in de periode rond oktober 2016 de aandacht van de Georgische autoriteiten meer en vooral op de verkiezingen was gericht, geen (afdoende) uitleg voor de vaststelling dat verzoeker eerder op 24 mei 2016 op legale wijze een internationaal paspoort bewam, uitgereikt door het ministerie van justitie. Door de commissaris-generaal wordt dienaangaande in de bestreden beslissingen pertinent en op goede grond opgemerkt dat "Indien er werkelijk hooggeplaatste personen op zoek waren naar u, Davit Turkia, de rechterhand van de vice-president van Georgië Kaki Kaladze, en Alexander Chikaidze, de oud minister van binnenlandse zaken, die bevelen konden geven aan de politie, kan worden verwacht dat ze alles in het werk zouden stellen om u op te sporen en zouden trachten te vermijden dat u nog officiële documenten ter hand werden gesteld waarmee u het land kon verlaten. Er kan moeilijk ingezien worden waarom de officiële instanties een internationaal paspoort zouden uitreiken, terwijl ze door u de toegang tot bepaalde documenten te beletten verhinderden dat u in Georgië een visum kon bekomen. Uw betoog raakt kant noch wal. Gezien de door u verklaarde vrees is het ook niet aannemelijk dat u uw land zou verlaten op een dergelijke legale, publieke en traceerbare wijze via de luchthaven van Kutaisi. Het feit dat u uw land legaal heeft verlaten met uw eigen paspoort, toont aan dat u niet in de specifieke negatieve aandacht van uw autoriteiten stond. Deze gang van zaken wijst niet op vervolging of op een vrees voor vervolging." Verzoekers werpen hier geen ander licht op.

4.4. Verzoekers' huidige stelling in het verzoekschrift dat "Zij zijn te goeder trouw zijn en naar best vermogen een antwoord hebben gegeven op de aan hen gestelde vragen op het CGVS", weet allerminst te overtuigen, gelet op de motivering in de bestreden beslissingen waar wordt vastgesteld:

“Verder verklaart u (CGVS p. 5-6) dat voor u uw paspoort op 24/05/2016 verkreeg u reeds eerder na uw vrijlating uit de gevangenis een paspoort had, maar dat u dit oud paspoort nooit heeft gebruikt. U verklaart ook dat u buiten op het consulaat van Griekenland bij geen andere landen een visum heeft proberen te bekomen. U stelt ook dat u in Georgië een valse naam gebruikte maar dat u nooit documenten op basis van een valse naam heeft gehad. Uit de informatie voorhanden op het CGVS, waarvan een kopie aan uw administratief dossier werd toegevoegd, blijkt echter dat u nog twee Georgische paspoorten heeft gehad op de naam G.(...) A.(...). Bij confrontatie (CGVS p. 13-14) stelde u aanvankelijk dat u dit “misschien” eens had toen u een valse naam droeg of dat het CGVS u verward met iemand anders. Bij verder confrontatie werd u erop gewezen dat het verwerven van een paspoort onder een valse naam een belangrijk gegeven is waarop u wederom stelde dat u dit “misschien” had toen u uw naam vervangen had. Pas na een derde confrontatie gaf u toe dat u in 2015 of 2016 een paspoort had verworven onder een andere naam. Gevraagd of dit een legaal paspoort was antwoordde u achtereenvolgens: “ja, weet niet, misschien”. Uit de gegevens van deze paspoorten blijkt ook dat u hiermee een visum heeft proberen aan te vragen op de Tsjechische en Nederlandse ambassade, hetgeen wederom niet te rijmen valt met uw eerdere verklaringen. Er moet worden opgemerkt dat van een asielzoeker die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag verwacht worden dat hij alle elementen m.b.t. zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt en dit vanaf het begin. De vaststelling dat u dergelijke misleidende en vage verklaringen aflegt, strookt niet met de medewerkingsplicht die kan worden

verwacht van een persoon die om internationale bescherming verzoekt. Een dergelijke houding houdt dan ook een ernstige negatieve indicatie in met betrekking tot uw algehele oprechtheid. Dezelfde opmerking kan worden gemaakt omwille van de vaststelling dat uit de door u aangebrachte gerechtelijke documenten blijkt dat u voor uw veroordeling in 2009 in Nederland verbleef en de Georgische autoriteiten toen een aanhoudingsbevel tegen u uitvaardigden, dit terwijl u beweert (CGVS p. 5) dat u voor uw komst naar België nooit eerder een internationale reis heeft gemaakt. Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u doelbewust belangrijke elementen in verband met de strafzaak en veroordeling die u hebt opgelopen in Georgië hebt willen achterhouden voor de Belgische asielinstanties.” (eigen onderlijning).

Waar verzoekers thans aanvoeren dat “verzoeker (...) ten zeerste verbaasd” is “en zeer formeel dat hij op geen enkel ogenblik in Nederland heeft verbleven”, dient erop gewezen dat het tegendeel nochtans uit de door hen zelf aangebrachte documenten blijkt. Immers, uit het strafdossier van verzoeker blijkt namelijk, meer bepaald uit de bijgevoegde vertaling hiervan door een tolk, dat “In 2007 was hij in Nederland en heeft de rechter een aanhoudingsbevel tegen az uitgevaardigd. Az diende toen te verschijnen maar was niet in GEO, zijn telefoon werd toen afgeluisterd en zo wisten de autoriteiten dat az in Nederland was. (...)” (Administratief dossier, stuk 18 ‘Documenten’, bijgevoegde vertaling). Verzoekers tonen niet aan dat die informatie en de hieruit gedane gevolgtrekkingen niet correct zouden zijn.

Verzoekers plaatsen voormelde vaststellingen niet in een ander daglicht. Waar zij in het verzoekschrift zeer algemeen opmerken dat verzoeker positief heeft geantwoord op de vraag naar het gebruik van een andere naam en heeft aangegeven dat hij getracht heeft om een visum te bekomen onder een valse naam, dient erop te worden gewezen en vastgesteld dat verzoeker dit geenszins spontaan uit eigen beweging heeft gedaan, zoals in het kader van de medewerkingsplicht nochtans kan worden verwacht, maar pas na verschillende keren aandringen en confrontatie door de commissaris-generaal met de informatie waarover hij beschikt. Bovendien blijft hoe dan ook de vaststelling overeind dat verzoekers verklaringen dat hij buiten op het consulaat Griekenland bij geen andere landen een visum heeft proberen te bekomen, manifest strijdt met de informatie van het Commissariaat-generaal vervat in het administratief dossier waaruit blijkt dat hij ook een visum heeft proberen aan te vragen op de Tsjechische en Nederlandse ambassade. Verzoekers leugenachtige en bedrieglijke verklaren doen vermoeden dat hij (mogelijks belangrijke) informatie probeert achter te houden, staan haaks op de medewerkingsplicht die op verzoeker zoals elk kandidaat-vluchteling rust, en ondermijnen dan ook verzoekers’ algemene en algehele geloofwaardigheid en de geloofwaardigheid van het ingeroepen asielrelaas.

4.5. Verzoekers leggen tot op heden geen concreet en objectief begin van bewijs neer waaruit kan blijken dat verzoekster effectief in het kader van de parlementsverkiezingen van 2016 in de centrale kiescommissie zetelde, en hun verklaringen dat zij toen problemen kende betreft niets meer dan blote beweringen. Ook ontbreekt nog steeds elk begin van bewijs van het filmpje op YouTube waarover verzoeker sprake en waarop zijn advocaat in Georgië hem zou hebben herkend.

Ook verzoekers' verklaringen omtrent het "verdachte" overlijden van verzoeksters moeder en grootmoeder betreft niets meer dan blote, niet in het minst onderbouwde beweringen.

4.6. Daargelaten dat de door verzoekers in hun verzoekschrift aangehaalde reden waarom zij nog steeds niet naar Straatsburg zijn gegaan om klacht in te dienen bij het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM), met name omdat luidens het beroepschrift "Na zijn aankomst in België beschikte verzoeker niet over voldoende informatie over een beroep bij het EHRM. Hij kende bovendien de taal en het land niet", afwijkt van zijn eerdere uitleg hiervoor aan de commissaris-generaal dat hij eerst wacht tot zijn asielaanvraag is goedgekeurd, blijkt uit niets dat verzoekers inmiddels al de daad bij het woord hebben gevoegd inzake hun voornemen klacht in te dienen bij het EHRM. Verzoekers tonen niet aan al stappen hiertoe te hebben ondernomen. Door de commissaris-generaal wordt dienaangaande in de bestreden beslissingen ook terecht gesteld dat "Er kan niet worden begrepen waarom u zou wachten op een beslissing in uw asielaanvraag die losstaat van uw beweerde onterechte veroordeling tot een gevangenisstraf. Eind 2012 werd u immers amnestie verleend en kwam u vrij waarna u nog bijna vier jaar in uw land van herkomst bleef wonen, hetgeen erop wijst dat u toen omwille van deze problemen met de gerechtelijke- en penitentiaire instanties geen internationale bescherming wou inroepen."

4.7. Een verwijzing naar algemene rapporten en artikels, zoals verzoekers naar informatie omtrent o.a. de mensenrechtensituatie in Georgië, volstaat niet om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of dit risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en verzoekers blijven hier, gelet op de ongeloofwaardigheid van hun relaas, in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Een ongeloofwaardig asielrelaas kan geen aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, noch van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

4.8. Uit de informatie aangebracht door verzoekers blijkt niet en ze voeren voorts geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zouden lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

4.9. Wat betreft de opgeworpen schending van artikel 6 van het EVRM wijst de Raad erop dat deze bepaling volgens vaste rechtspraak, ook van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens, niet van toepassing is op geschillen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de erkenning van hun asielrecht daar er geen uitspraak wordt gedaan over burgerlijke rechten, noch over de gegrondheid van een strafvervolging. Als politiek recht valt het asielrecht buiten de toepassings sfeer van deze verdragsbepaling. Het enkele feit dat artikel 18 van het Handvest voor de grondrechten van de Europese Unie een "recht op asiel" voorziet, betekent niet dat het om een burgerlijk recht in de zin van artikel 6 van het EVRM zou gaan.

In de mate verzoekers aanvoeren dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overigens, waar verzoekers dienaangaande thans laten gelden dat "Een eventuele gedwongen terugkeer naar Albanië betekent dan ook een reëel risico voor een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in hun land van herkomst, hetgeen evenzeer een schending van artikel 3 EVRM inhoudt", mist hun argumentatie, net als waar ze opperen dat "Aldus dient onderzocht te worden of de Albanese autoriteiten voldoende maatregelen hebben genomen tegen geweld tussen families en clans en bloedwraak. Uit verschillende rapporten blijkt dat er geen doeltreffend juridisch systeem voorhanden is", feitelijke grondslag en ernst. In de bestreden beslissingen is er immers geen/nergens sprake van Albanië, laat staan van een eventuele terugkeer naar Albanië, hetgeen volstrekt logisch is aangezien verzoekers steeds hebben verklaard de nationaliteit te hebben van, problemen te hebben gekend in en een vrees te koesteren jegens Georgië. Het betreft hier waarschijnlijk en vermoedelijk een knip- en plakwerkvergissing vanwege verzoekers(' raadvrouw).

5. *Bijgevolg blijkt niet duidelijk dat verzoekers redenen hebben om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat zij een reëel risico op ernstige schade lopen in geval van terugkeer naar Georgië.*"

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maken de verzoekende partijen kenbaar dat zij het niet eens zijn met deze in de beschikking opgenomen grond (zij worden overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vragen gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partijen de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partijen te erkennen als vluchteling of hen de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk worden uitgenodigd te reageren op de beschikking van 5 april 2018, voeren verzoekende partijen aan dat onterecht in de beschikking wordt gesteld dat zij geen poging hebben ondernomen om de motieven van de bestreden beslissingen te weerleggen. Verzoekende partijen menen dienaangaande dat hun poging geslaagd is aangezien zij veel argumenten hebben aangebracht om de motieven te weerleggen en te ontkrachten. Zij wijzen er voorts op dat er tijdens het gehoor op de DVZ veel problemen waren. Zij argumenteren dat zij duidelijk vermeldde dat er misverstanden waren door de tolk en dat daar absoluut geen rekening mee gehouden werd, integendeel verzoekster kon haar verklaring niet afmaken. Voorts stellen zij dat twee data als problematisch worden weerhouden, terwijl de data amper 15 dagen uit elkaar liggen wat niet kan gezien worden als een tegenstrijdigheid. Ook de tegenstrijdigheid met betrekking tot de bedreigingen op het werk van verzoekster werden verklaard. Zo verklaren zij dat verzoekster wel wist wie haar bedreigde aangezien het haar bazen betrof - zij wist alleen niet dat haar bazen ook haar echtgenoot belaagden. Haar echtgenoot vertelde haar pas later dat het om dezelfde personen ging, namelijk na de bevalling. Verzoekende partijen vervolgen dat zij ooit geprobeerd hebben om een vals visum te krijgen, maar dat dit nog niet wilt zeggen dat zij geen vrees voor vervolging moeten koesteren. Tot slot stellen verzoekende partijen dat Georgië geen veilig land is en dat in ieder geval rekening moet gehouden worden met hun specifiek profiel en situatie.

4.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen geen concrete elementen bijbrengen die afbreuk doen aan de in de voormelde beschikking opgenomen grond. Verzoekende partijen beperken zich immers tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en in het verzoekschrift ontwikkelde argumenten, en het formuleren van algemene beweringen en kritiek, doch ze gaan niet *in concreto* in op, minstens brengen ze geen concrete en valabele argumenten bij die vermogen afbreuk te doen aan of een ander licht te werpen op de in de beschikking van 5 april 2018 opgenomen grond.

4.3. Met betrekking tot verzoekende partijen hun betoog dat Georgië geen veilig land is, verwijst de Raad naar de grond in de beschikking van 5 april 2018 waar dienaangaande als volgt wordt vastgesteld:

“In zoverre verzoekers, verwijzende naar enkele bij het verzoekschrift gevoegde krantenartikels getiteld “Francken zet Georgië op lijst van veilige landen” en “Kritiek van mensenrechtenorganisaties op lijst veilige landen”, kritiek uiten op het feit dat Georgië in de lijst van veilige landen van herkomst werd opgenomen en lijken voor te houden dat Georgië niet als een veilig land kan worden bestempeld, wijst de Raad er op dat het niet tot zijn bevoegdheid behoort om zich uit te spreken over de inhoud, juistheid en rechtsgeldigheid van de lijst van veilige landen van herkomst, die werd vastgelegd bij het koninklijk besluit van 3 augustus 2016 tot uitvoering van het (oude) artikel 57/6/1, vierde lid van de Vreemdelingenwet, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst (cf. RvS 4 juli 2017, nr. 12.496 (c)). Uit de bewoordingen van (oud) artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet blijkt voorts dat een land van herkomst pas als veilig wordt beschouwd na een grondig onderzoek waarin met verscheidene en strikt omliggende criteria rekening wordt gehouden. Bovendien betreft het een weerlegbaar vermoeden. Het loutere feit dat een asielzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zal dus in geen geval automatisch tot gevolg hebben dat diens asielaanvraag niet in overweging wordt genomen. Slechts indien, na individueel onderzoek, blijkt dat de asielzoeker geen of onvoldoende elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij in zijn land van herkomst daadwerkelijk vervolgd wordt of een reëel risico op ernstige schade loopt, zal zijn asielaanvraag niet in overweging worden genomen, hetgeen in het geval van verzoekers in de bestreden beslissingen wordt vastgesteld.”

Verzoekende partijen laten geheel na hier een ander licht op te werpen.

4.4. Met hun algemene argumentatie dat zij ooit geprobeerd hebben om een vals visum te krijgen, maar dat dit nog niet wilt zeggen dat zij geen vrees voor vervolging moeten koesteren, ontkrachten, noch weerleggen verzoekende partijen de grond in de beschikking waar het volgende wordt vastgesteld:

“Verzoekers’ huidige stelling in het verzoekschrift dat “Zij (zijn) te goeder trouw zijn en naar best vermogen een antwoord hebben gegeven op de aan hen gestelde vragen op het CGVS”, weet allerminst te overtuigen, gelet op de motivering in de bestreden beslissingen waar wordt vastgesteld:

“Verder verklaart u (CGVS p. 5-6) dat voor u uw paspoort op 24/05/2016 verkreeg u reeds eerder na uw vrijlating uit de gevangenis een paspoort had, maar dat u dit oud paspoort nooit heeft gebruikt. U verklaart ook dat u buiten op het consulaat van Griekenland bij geen andere landen een visum heeft proberen te bekomen. U stelt ook dat u in Georgië een valse naam gebruikte maar dat u nooit documenten op basis van een valse naam heeft gehad. Uit de informatie voorhanden op het CGVS, waarvan een kopie aan uw administratief dossier werd toegevoegd, blijkt echter dat u nog twee Georgische paspoorten heeft gehad op de naam G.(...) A.(...). Bij confrontatie (CGVS p. 13-14) stelde u aanvankelijk dat u dit “misschien” eens had toen u een valse naam droeg of dat het CGVS u verward met iemand anders. Bij verder confrontatie werd u erop gewezen dat het verwerven van een paspoort onder een valse naam een belangrijk gegeven is waarop u wederom stelde dat u dit “misschien” had toen u uw naam vervangen had. Pas na een derde confrontatie gaf u toe dat u in 2015 of 2016 een paspoort had verworven onder een andere naam. Gevraagd of dit een legaal paspoort was antwoordde u achtereenvolgens: “ja, weet niet, misschien”. Uit de gegevens van deze paspoorten blijkt ook dat u hiermee een visum heeft proberen aan te vragen op de Tsjechische en Nederlandse ambassade, hetgeen wederom niet te rijmen valt met uw eerdere verklaringen. Er moet worden opgemerkt dat van een asielzoeker die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag verwacht worden dat hij alle elementen m.b.t. zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt en dit vanaf het begin. De vaststelling dat u dergelijke misleidende en vage verklaringen aflegt, strookt niet met de medewerkingsplicht die kan worden verwacht van een persoon die om internationale bescherming verzoekt. Een dergelijke houding houdt dan ook een ernstige negatieve indicatie in met betrekking tot uw algehele oprechtheid. Dezelfde opmerking kan worden gemaakt omwille van de vaststelling dat uit de door u aangebrachte gerechtelijke documenten blijkt dat u voor uw veroordeling in 2009 in Nederland verbleef en de Georgische autoriteiten toen een aanhoudingsbevel tegen u uitvaardigden, dit terwijl u beweert (CGVS p. 5) dat u voor uw komst naar België nooit eerder een internationale reis heeft gemaakt. Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u doelbewust belangrijke elementen in verband met de strafzaak en veroordeling die u hebt opgelopen in Georgië hebt willen achterhouden voor de Belgische asielinstanties.” (eigen onderlijning).

Waar verzoekers thans aanvoeren dat “verzoeker (...) ten zeerste verbaasd” is “en zeer formeel dat hij op geen enkel ogenblik in Nederland heeft verbleven”, dient erop gewezen dat het tegendeel nochtans uit de door hen zelf aangebrachte documenten blijkt. Immers, uit het strafdossier van verzoeker blijkt namelijk, meer bepaald uit de bijgevoegde vertaling hiervan door een tolk, dat “In 2007 was hij in

Nederland en heeft de rechter een aanhoudingsbevel tegen az uitgevaardigd. Az diende toen te verschijnen maar was niet in GEO, zijn telefoon werd toen afgeluisterd en zo wisten de autoriteiten dat az in Nederland was. (...)." (Administratief dossier, stuk 18 'Documenten', bijgevoegde vertaling). Verzoekers tonen niet aan dat die informatie en de hieruit gedane gevolgtrekkingen niet correct zouden zijn.

Verzoekers plaatsen voormelde vaststellingen niet in een ander daglicht. Waar zij in het verzoekschrift zeer algemeen opmerken dat verzoeker positief heeft geantwoord op de vraag naar het gebruik van een andere naam en heeft aangegeven dat hij getracht heeft om een visum te bekomen onder een valse naam, dient erop te worden gewezen en vastgesteld dat verzoeker dit geenszins spontaan uit eigen beweging heeft gedaan, zoals in het kader van de medewerkingsplicht nochtans kan worden verwacht, maar pas na verschillende keren aandringen en confrontatie door de commissaris-generaal met de informatie waarover hij beschikt. Bovendien blijft hoe dan ook de vaststelling overeind dat verzoekers verklaringen dat hij buiten op het consulaat Griekenland bij geen andere landen een visum heeft proberen te bekomen, manifest strijdt met de informatie van het Commissariaat-generaal vervat in het administratief dossier waaruit blijkt dat hij ook een visum heeft proberen aan te vragen op de Tsjechische en Nederlandse ambassade. Verzoekers leugenachtige en bedrieglijke verklaringen doen vermoeden dat hij (mogelijks belangrijke) informatie probeert achter te houden, staan haaks op de medewerkingsplicht die op verzoeker zoals elk kandidaat-vluchteling rust, en ondermijnen dan ook verzoekers' algemene en algehele geloofwaardigheid en de geloofwaardigheid van het ingeroepen asielrelaas."

4.5. Verzoekende partijen gaan verder niet concreet in op, minstens formuleren zij geen concrete en daadwerkelijke opmerkingen die afbreuk doen aan of een ander licht werpen op de grond in de beschikking waar o.a. als volgt wordt vastgesteld:

"Verzoekers' huidig betoog in hun verzoekschrift, waarmee ze hun eerdere verklaringen hierover aan de commissaris-generaal herhalen, dat ze "doelbewust gebruik" maakten "van de politieke koorts en de gigantische drukte die er de dagen voor de verkiezingen op 8/10 heerste bij de overheidsdiensten om hun documenten op te vragen" en zij "de huwelijksakte niet toevallig op 5/10/16 en het rijbewijs en internationaal rijbewijs op 6/10/16" regelden, neemt niet weg dat hun houding, met name het feit dat zij zich tot de Georgische autoriteiten wendden om documenten te bekomen, moeilijk in overeenstemming te brengen valt met hun verklaarde problemen met en vrees voor diezelfde autoriteiten. Daargelaten verzoekers' uitleg dat de autoriteiten toen meer bezig waren met de komende verkiezingen, terwijl daarentegen even goed en zelfs eerder kan worden aangenomen dat in tijden van verkiezingen er net een verhoogde aandacht is en er verscherpte controles plaatsvinden, was het feit dat verzoekers zich tot de Georgische autoriteiten richtten om documenten aan te vragen (die zij bovendien dan nog eens verkregen, hetgeen een negatieve indicatie vormt met betrekking tot hun beweringen dat zij door de autoriteiten werden gevisieerd), een erg risicovolle onderneming, gelet op verzoekers beweringen reeds sinds 2014 te worden bedreigd door enkele zeer hooggeplaatste politieke figuren, met name 2 machtige politici van Georgian Dream met connecties bij en invloed binnen de hoogste regionen van het land, Davit Turkia en Levan Maisuradze. Dat verzoekers, die blijkens hun verklaringen kort voor hun vlucht zelfs enige tijd bij verzoeksters grootmoeder ondergedoken leefden, de periode voor hun vertrek uit hun land van herkomst de openbaarheid en zelfs contact met de autoriteiten opzochten, door op 5 oktober 2016 in Tbilisi voor de burgerlijke stand in het huwelijk te treden en de dag nadien hun rijbewijs en internationaal rijbewijs te verkrijgen, betreft, net als de vaststelling dat zij legaal met hun eigen paspoort Georgië op 8 oktober 2016 verlieten, de dag van de verkiezingen in Georgië, een dag waarop ongetwijfeld een verhoogde waakzaamheid en strengere controles aan de dag werd gelegd, een houding/handelswijze die bezwaarlijk te rijmen valt met hun verklaarde vrees voor vervolging. Deze vaststelling ondermijnt dan ook de geloofwaardigheid van verzoekers' relaas.

Bovendien biedt verzoekers' argument dat in de verkiezingsperiode in de periode rond oktober 2016 de aandacht van de Georgische autoriteiten meer en vooral op de verkiezingen was gericht, geen (afdoende) uitleg voor de vaststelling dat verzoeker eerder op 24 mei 2016 op legale wijze een internationaal paspoort bewam, uitgereikt door het ministerie van justitie. Door de commissaris-generaal wordt dienaangaande in de bestreden beslissingen pertinent en op goede grond opgemerkt dat "Indien er werkelijk hooggeplaatste personen op zoek waren naar u, Davit Turkia, de rechterhand van de vice-president van Georgië Kaki Kaladze, en Alexander Chikaidze, de oud minister van binnenlandse zaken, die bevelen konden geven aan de politie, kan worden verwacht dat ze alles in het werk zouden stellen om u op te sporen en zouden trachten te vermijden dat u nog officiële documenten ter hand werden gesteld waarmee u het land kon verlaten. Er kan moeilijk ingezien worden waarom de officiële instanties een internationaal paspoort zouden uitreiken, terwijl ze door u de toegang tot bepaalde documenten te

beletten verhinderden dat u in Georgië een visum kon bekomen. Uw betoog raakt kant noch wal. Gezien de door u verklaarde vrees is het ook niet aannemelijk dat u uw land zou verlaten op een dergelijke legale, publieke en traceerbare wijze via de luchthaven van Kutaisi. Het feit dat u uw land legaal heeft verlaten met uw eigen paspoort, toont aan dat u niet in de specifieke negatieve aandacht van uw autoriteiten stond. Deze gang van zaken wijst niet op vervolging of op een vrees voor vervolging." Verzoekers werpen hier geen ander licht op."

4.6. Verzoekende partijen laten voorts zeer algemeen gelden dat rekening moet worden gehouden met hun specifiek profiel en situatie, zonder dat zij echter verdere toelichting verschaffen omtrent hun specifieke profiel en situatie en in welke zin er in hunnen hoofde juist sprake is van een specifiek profiel en bijzondere situatie.

Het volstaat hoe dan ook niet om op algemene wijze te verwijzen naar hun 'specifieke profiel en situatie' om aan te tonen dat verzoekende partijen in hun land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd of dat er wat hen betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of dit risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekende partijen blijven hier, gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van hun vluchtrelaas, in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Aan verzoekende partijen hun relaas, met name de beweerde problemen met en vrees voor de bekende Georgische politici D. T. en A. C. die verzoeker sinds 2014 zouden bedreigen, kan geen geloof worden gehecht. Gelet op de ongeloofwaardigheid van verzoekers beweerde problemen met voornoemde vooraanstaande Georgische politici sinds 2014, kan derhalve, en daargelaten de vaststelling dat verzoekers en verzoeksters verklaringen dienaangaande niet met elkaar te rijmen vallen en daargelaten hun verweer omtrent de tegenstrijdige verklaringen en hun kritiek op de vertaling en vertolking, evenmin geloof worden gehecht aan de problemen die verzoekster eenmalig persoonlijk in 2016 tijdens haar verklaarde werkzaamheden op de centrale kiescommissie met diezelfde politici zou hebben gekend, omwille van verzoeker. Verzoekende partijen leggen bovendien, zoals eerder in de beschikking van 5 april 2018 al werd vastgesteld, tot op heden geen concreet en objectief bewijs neer van de beweerde werkzaamheden van verzoekster in de centrale kiescommissie tijdens de Georgische parlementsverkiezingen van 2016. Indien verzoekster toen daadwerkelijk werkzaam was voor die commissie, kan van haar redelijkerwijze worden verwacht dit met enig objectief begin van bewijs te staven, waar ze echter in gebreke blijft. Dit klemmt des te meer nu zij er wel in slaagt een attest d.d. 20 april 2017 neer te leggen waaruit blijkt dat zij lid was van een kiescommissie bij verkiezingen in 2008, hetgeen niet wordt betwist. Van het feit dat verzoekster beweerdelijk in het kader van de parlementsverkiezingen van 2016 in de centrale kiescommissie zetelde, ontbreekt echter, net als van het beweerde incident op haar werk in 2016 met D. T. en haar chef L. M., elk begin van bewijs.

De Raad wenst ook te benadrukken dat de motivering van de bestreden beslissingen als geheel moet worden gelezen en niet als een samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. Het is immers het geheel van de talrijke pertinente vaststellingen op grond waarvan de commissaris-generaal oordeelde dat de geloofwaardigheid van het vluchtrelaas wordt ondermijnd (RvS 9 december 2005, nr. 138.319).

4.7. Verzoekende partijen beperken zich voor het overige tot enkele algemene opmerkingen, als zou o.a. de beschikking ten onrechte stellen dat zij geen poging hebben ondernomen om de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen, aangezien hun poging immers geslaagd is en zij veel argumenten hebben aangebracht om de motieven te weerleggen en te ontkrachten, zonder echter daadwerkelijke en concrete opmerkingen te formuleren aangaande de in de beschikking van 5 april 2018 opgenomen grond. Ze brengen geen valabele argumenten bij die de in voormelde beschikking opgenomen grond ontkrachten of weerleggen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen). Bijgevolg blijkt niet dat verzoekende partijen redenen hebben om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade lopen in geval van terugkeer naar Georgië.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op éénentwintig juni tweeduizend achttien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

M.-C. GOETHALS